

Bruselskí eurodžihádisti sú zjavne nervózni. Vytiahli na Maďarov a Poliakov poslednú, najsilnejšiu kartu: hrozia ich vyhodením z EÚ. Väčšina členov EÚ pošliapáva zásady právneho štátu. Budeme im aj naďalej posielat' dividendy z ich robotovní na našom území?

- CZ24 News | 2. prosince 2020

EU: Bruselskí eurodžihádisti sú zjavne nervózni. Vytiahli na Maďarov a Poliakov poslednú, najsilnejšiu kartu: hrozia ich vyhodením z EÚ. O čom svedčí tento prejav ich bezradnosti a zle ukrývanej paniky?

Maďarské a poľské veto, ktorým tieto dve krajiny blokujú rozpočet EÚ a Fond obnovy, silne dvíha žľč západoeurópskym extrémnym liberalistickým kruhom. Niektorí fanatickí ultraslniečkarski europoslanci teraz prichádzajú s návrhom krajného riešenia: vylúčiť Poľsko a Maďarsko z Európskej únie.

Samozrejme, takéto hysterické „hodenie sa o zem“ málokto berie naozaj vážne – prísť o svoje kolónie, to je predsa to posledné, čo by bruselské panstvo chcelo. Veď napokon, celá ich snaha môcť rozhodovať o „dodržiavaní zásad právneho štátu“ v členských krajinách je práve svedectvom o tom, že im za každú cenu ide o opak: pevnejšie si východoeurópske kolónie k sebe pripútať, aby ich mohli ešte efektívnejšie držať, ovládať a žmýkať.

Bruselčania sú nejakého dôvodu veľmi nervózni, zjavne sa veľmi ponáhľajú. Jedným z dôvodov môže byť aj to, čo spomína český analytik Michal Svatoš ([vid' TU](#)): že sa ponáhľajú napríklad aj preto, lebo vo Švédsku sa blížila voľba, po ktorých sa vláda polopričetných neoliberálov takmer s určitosťou skončí. Slniečkarska banda, ktorej symbolom je školáčka Greta Thunbergová, sa zrejme nedostane ani len do parlamentu – nielen zvyšok sveta, ale aj samotní Švédi asi už majú hysterickú Gretu plnú zuby – a fanaticí migrofili vo Švédsku, a tým aj v celej Európe utrpia citelnú stratu.

K Maďarsku, Poľsku a Slovinsku by sa tak čoskoro mohlo pridať aj Švédsko – práve to Švédsko, ktoré doposiaľ bolo jedným z lídrov svätého bruselského boja proti maďarským a poľským sebazáchovným tendenciám. A to by bol pre Brusel už naozaj problém, pretože ktovie čo by sa začalo diať v dôsledku toho aj v ďalších európskych štátoch.

Niečo ako malý Mníchovský diktátik

Svatoš prirovnáva túto situáciu k „malému Mníchovskému diktátiku“: buď podpíšete kapituláciu, alebo bude s vami zle. Únia tlačí na pílu aj napriek tomu, že maďarské a poľské veto už začína mať nepríjemné následky: talianske a španielske banky sú už hysterické z toho, že sa rozhodnutie odkladá na neurčito, lebo ony na prežitie veľmi rýchlo už potrebujú tie peniaze, s ktorými naisto rátať. A predstavte si, Brusel aj napriek tomu Maďarov a Poliakov tvrdo vydiera: buď všetko alebo nič...

Je to nechutná politická hra: tieto mocibažné kruhy radšej riskujú ekonomické problémy, bankroty veľkých bánk, s vidinou šance, že si budú môcť pre seba odtrhnúť ďalší kus zo suverenity európskych národných štátov. Tu naozaj vyvstáva otázka: na čom teda Bruselu naozaj záleží, o čo týmto ľuďom ide?

Korporátne mainstreamové médiá a politici na Slovensku a v celej Európe v tom majú jasno: Maďarsko a Poľsko predsa majú nedostatky vo fungovaní právneho štátu, a preto ich Brusel karhá. To Maďarsko a Poľsko sú na vine, že je zablokovaná distribúcia peňazí, rozhodne nie Brusel, ktorý prišiel s novou požiadavkou nad rámec všetkých pôvodných dohôd a bezpodmienečne na nej trvá. A ak sa tieto krajiny neumravnia, tak ich spravodlivo potrestá – takto nám to servírujú. Tomuto mediálnemu a politickému panstvu zrejme vôbec nedochádza absurdita takéhoto uvažovania, čo je samo osebe veľmi zlou správou o stave vymývania mozgov na tomto kontinente.

Tu totiž otázka vôbec nestojí tak, že či má pravdu Brusel, že v Maďarsku a Poľsku naozaj majú nedostatky vo fungovaní právneho štátu, alebo nie. Mimochodom, je možné, že v tom aj majú pravdu, lenže je celkom zle otázku takto klásť v súvislosti s delením európskych peňazí. Z princípu. Prečo? No sme predsa v Európe 21. storočia, či nie? Uznávame princípy demokracie a rovnosti pre všetky štáty a všetkých jednotlivcov, alebo už azda nie?

Ako si dovoľujú práve oni niečo hovoriť o právnom štáte?

Ak áno, potom by sme si, presne rovnako ako páni v Bruseli, aj my mohli klásť otázku, či sa nám páči ako funguje právny štát v iných európskych krajinách a podľa toho sa rozhodovať, či im dáme peniaze, ktoré im na základe platných zmlúv máme dať, alebo nie.

Tak sa pozrime bližšie, ako to s právnym štátom vyzerá napríklad vo Švédsku, Dánsku, Belgicku, Holandsku, Španielsku a ďalších krajinách kde majú ešte kráľov, kráľovné, princov a kadejakých feudálov. Čo to sú za právne štáty, kde ľudia nie sú si rovní, pretože niektorí už od narodenia majú zo zákona výsady, o akých sa bežnému človeku ani nesníva? U nás oligarchovia nemôžu mať zo zákona väčšie práva ako obyčajní ľudia a u nich panstvo môže? Zide sa V4-ka kvôli tomuto ich porušovaniu zásad právneho štátu a uznesieme sa, že týmto krajinám, ktoré celkom evidentne nemajú svoje

právne štáty celkom v poriadku, nedáme peniaze, ktoré im dlžíme?

Alebo sa pozrime na Nemecko. Čo je to za právny štát, keď tá úbohá krajina je po dlhé desaťročia prakticky okupovaná cudzou armádou a správou zahraničných agentov, ktorá stále udržiava politický život v krajine „pod drogami“? Samozrejme, že to nie je právne čisté, samozrejme, že to nie je v poriadku z hľadiska demokratických mechanizmov! Nemala by Národná rada na svojej schôdzi rozhodnúť, že Nemcom nepošleme dividendy z Volkswagenu, lebo sa nám nepáči „právny štát“, ako si ho oni predstavujú?

Nehovoriac už o Francúzsku, Švédsku či iných krajinách postihnutých multikultúrnym obohatením. Povedzte, ľudkovia boží, čo to sú za právne štáty, kde v niektorých (mnohých) uliciach a celých mestských štvrtiach platí právo šarija a nielen polícia a iné štátne orgány, ale dokonca aj hasiči či zdravotníci sa tam boja vkročiť? Ako sa tieto krajiny môžu vôbec vyhlasovať za právne štáty, ak tam na mnohých miestach oficiálne štátne právo buď neplatí, alebo reálne platí paralelne s nejakým iným právom? Kedy konečne vystúpi niektorý statočný slovenský europoslanec (povedzme pán Šimečka?) v Európskom parlamente s návrhom týmto krajinám nedať ani cent z eurorozpočtu a Fondu obnovy, lebo to ani náhodou nie sú fungujúce právne štáty?

Ako oni nám, tak aj my im: o tom je rovnosť

Samozrejme, v tomto mieste vyskočia niektorí správne naformátovaní prostáčikovia a začnú kričať, že to sú nekorektné analógie, že to takto nemôžeme porovnávať. Lenže môžeme; lebo to je presne to, čo máme robiť, ak máme hovoriť o slobodných a rovnoprávných pomeroch v Európe: porovnávať jablká s jablkami a hrušky s hruškami. Rozhorčene sa pýtajú, ako si môže niekto dovoliť vytýkať Švédovi, že majú kráľa a štvrť s právom šarija, a Nemcom, že tam trpia okupačnú armádu vojakov a agentov. Nuž a akým právom si zase oni môžu dovoliť vytýkať nejakej východoeurópskej zemi, že má oligarchov a systém „našich ľudí“? Presne takto to treba porovnávať, a nie inak!

Tu treba celkom jasne a otvorene, bez nejakých príkras, kudrliniek a zamotávania sa do právnických a iných beľarských nezmyslov povedať, ako to je: každý, kto sa snaží zvonku zasahovať do vecí zvrchovaných štátov a nariadovať im, aké majú mať zriadenie, prípadne v druhom pláne im prikazovať, ako si majú vysvetľovať to, čo je napísané v ich ústave, strká nos do vecí, do ktorých ho nič nie je.

Takýto agresor ohrozuje zdravé fungovanie tých krajín často oveľa nebezpečnejším spôsobom, než keď miestny panovník svojvoľne rozhodne, že sudcovia pôjdu do dôchodku v takom či onakom veku, alebo keď taký alebo onaký zákon nespĺňa bruselské kritériá. A presne toto je dnešný Brusel: moloch, ktorý bojuje proti demokracii, vláde ľudu v ich krajinách, pretože im chce ich demokraciu, bárs aj nedokonalú (a ktorá je dokonalá?) vziať a pod zámienkou demokracie ju nahradiť svojou vládou, žalárom národov.

Kedy sa národy Európy prebudia a pochopia, že Európska únia je potrebná, nenahraditeľná vec ako „technická“ inštitúcia na harmonizáciu, spájanie, prepájanie, vyjednávanie a upresňovanie medzi národmi a zvrchovanými národnými štátmi (ako najvyššími možnými demokratickými jednotkami usporiadania spoločenských vzťahov), ale je absolútne neprijateľná ako nástroj ich poučania, šikanovania a napokon zotročovania, čo je prípad dnešného bruselského monštra?

Autor: Ivan Lehotský